

РЕШЕНИЕ

№ 37564

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10328** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 214 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Делото е образувано по жалба на М. В. Л., чрез адвокат Ж. Д., с адрес за призоваване от [населено място], [улица] срещу Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г. на Директора на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, в частта, с която оспорваният е бил временно отстранен от длъжност поради образувано срещу него дисциплинарно производство.

В жалбата, от съда се иска отмяна на процесната заповед в оспорената част, защото е незаконосъобразна, постановена е при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие на материалния закон.

Пространно са описани житейските проблеми, с които Л. се е сблъскал през последните години, по повод на развода си със съпругата А. Л. и с психичното заболяване на синът му Д. В.. Посочва се, че многократно синът на оспорвания е подавал жалби срещу него, но всички те са били прекратявани от прокуратурата. Д. В. е злоупотребявал с алкохол и наркотици и многократно е бил лекуван в психиатрични заведения. За последен път това се е случило през февруари на 2026 г. След изписването му той отново е продължил да употребява наркотици и алкохол, като през месец май, М. Л., посещавайки дома, където е живеел го намерил в безпомощно състояние. Въпреки оказаната му медицинска помощ, момчето е починало.

Майка му и бивша съпруга на оспорвания, която по това време имала друго семейство, започнала да подава жалби срещу Л. с твърдения, че той е убил сина им. След тяхна среща по повод на погребението, тя подава жалба срещу оспорвания и срещу него била издадена ограничителна заповед по закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Твърди се, че мотивите за отстраняването от длъжност на Л. са незаконосъобразни и необосновани.

Посочва се, че заеманата от него длъжност не му позволява съществен достъп до информационните фондове на МВР и възможности за влияние върху свидетели.

Според Л. още преди да бъде образувано дисциплинарното производство срещу него, той е съдействал при образуваните проверки, по повод на сигналите от бившата му съпруга и настоящия ѝ мъж, като е предоставял сведения, снимки и данни на електронни носители на проверяващите. Посочва, че няма как да влияе на колеги или на свидетели и така да затрудни разкриването на обективната истина.

По време на проведеното по делото открито заседание М. Л. се явява лично и с пълномощника му адвокат Д., която поддържа жалбата. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването в лицето на Директора на Столична Дирекция на Вътрешните Работи не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт В. оспорва жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид, в които се излагат доводи за неоснователност на подадената жалба. Твърди се, че са налице кумулативно предвидените в чл. 214, ал. 1 от ЗМВР предпоставки – срещу Л. е било образувано дисциплинарно производство и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. Посочва, че от заведените преписки по сигнали на бившата съпруга на Л. и нейния настоящ съпруг може да се направи обосновано предположение, че оспорващият е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, отправяйки заплахи за убийство, във връзка, с които са образувани наказателни производства в СРП и СГП.

Пълномощникът на ответника счита, че се касае за тежко и наказуемо с уволнение дисциплинарно нарушение, извършено при упражняване на служебните задължения, чието доказване ще бъде затруднено, ако Л. остане на служба в МВР. Същият може да повлияе и да манипулира свидетелите, използвайки служебното си положение или да окаже давление на колегите си в свой интерес. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че М. В. Л., към момента на издаването на оспорената заповед е бил държавен служител в МВР, назначен на длъжност „младши експерт“, в група „Експертно-криминалистическа дейност“, при 03 РУ на СДВР.

Със заповед № 513з-7817/15.07.2026 г. срещу жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство по реда на чл. 207, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, във връзка с постъпила докладни записки от 15.07.2026 г., съставени в 03 РУ – СДВР и 08 РУ – СДВР, в които се съдържат данни за нарушения на служебната дисциплина от страна на Л., изразяващи се нарушение на правилата за поведение на държавните служители в МВР, регламентирани в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

В докладните записки се посочва, че В 08 РУ на СДВР била образувана и полицейска преписка, по жалба на А. Д. за това, че същата била заплашена с убийство от Л..

В 03 РУ на СДВР също била образувана преписка по сигнал на К. Д., настоящ съпруг на А. Д., в която се навеждат твърдения за евентуално убийство на Д. В. след нанесен му побой.

Посочено е, че във връзка с отправените закани за убийство от СРС била издадена заповед за незабавна защита на А. Д. по закона за защита от домашно насилие.

Образувайки дисциплинарно производство срещу М. Л., директорът на СДВР е приел, че служителят притежава качеството на полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР и така,

разполагайки с полицейски правомощия, може да оказва натиска върху свидетелите. Длъжността му позволява да има достъп до информационните фондове на МВР, да се сдобива с лични данни, като имена и адреси на граждани, имащи отношение към случая. Той има достъп до служебни помещения и документи, което му дава възможност да черпи и използва служебна информация и така да оказва влияние върху свидетели и колеги. Той има възможност да търси съдействие от колеги, като под предлог за служебни нужди да иска от тях действия, насочени към възпрепятстване на дисциплинарното производство.

Така служителят може да възпрепятства разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство.

Предвид на така изложените мотиви, директорът на СДВР, образувайки дисциплинарно производство срещу Л. с посочената по-горе заповед е разпоредил отстраняването на оспорващия от длъжност за срок от два месеца.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена М. Л. лично на 15.07.2026 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно до АССГ на 21.07.2026 г., (вх. № 25945), т.е. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 214, ал. 1 от ЗМВР, а именно, че срещу М. В. Л. е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина.

Настоящият съдебен състав, след анализ на събраните доказателства, намира, че не може да сподели извода на административния орган, че оспорващият Л., използвайки служебното си положение би затруднил разкриването на обективната истина, по време на образуваното срещу него дисциплинарно производство, по следните съображения.

На първо място заеманата от Л. длъжност „младши експерт“, в група „Експертно-криминалистическа дейност“, при ОЗ РУ на СДВР в никакъв случай не е ръководна. По твърдения на оспорващия, които не се оспорват от ответника, служебните му задължения се изразяват в управлението на служебен бус, с който екипи на ОЗ РУ – СДВР, посещават местопроизшествия и места на евентуално извършени престъпления. Т.е. Л. не притежава властнически, субординационни правомощия, чрез които евентуално да може да влияе на свои колеги или подчинени, във връзка с образуваното срещу него дисциплинарно производство. Видно от съдържанието на Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г., двама от членовете на дисциплинарно разследващия орган, назначен от директора на СДВР, не са служители на ОЗ РУ – СДВР, а третия е началник на група „Разследване“ при ОЗ РУ – СДВР, като и тримата заемат ръководни длъжности. Т.е. не би могло да се приеме, че Л. оставайки на работа по време на дисциплинарното производство, ще може по някакъв начин да им повлияе, целейки благоприятни за него резултати. На второ място, съдът не намира, че достъпът му до информационните фондове на МВР, в качеството му на служител в системата на МВР би могла по някакъв начин да осуети разкриването на обективната истина и евентуалното му привличане към дисциплинарна отговорност. Общеизвестен е фактът, че достъпът до информационните масиви е строго

контролиран и всеки един опит за проникване в тези масиви, дори от страна на оторизирани служители, може да бъде лесно установен, както по време, така и по търсено съдържание. Не би могло да се приеме, че Л., бидейки наясно с образуваното срещу него дисциплинарно производство, ще си позволи, да осъществява самоволен достъп до базите данни на МВР, за да черпи информация за лични данни на лица, имащи евентуална връзка с дисциплинарното производство.

На последно място следва да се вземе предвид, че в Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г. ясно е посочено, че дисциплинарното производство срещу Л. е образувано, заради сигнали и образувани срещу него преписки от две лица – А. Д. – негова бивша съпруга и К. Д., настоящ съпруг на Д., по повод на техни твърдения за отправени от оспорващия заплахи за убийство и издадена спрямо него заповед за незабавна защита от СРС.

Във връзка с образуваните преписки, към момента на приключване на устните състезания по делото е безспорно, че Л. не е бил привлечен към наказателна отговорност по чл. 144 от НК, т.е. твърденията на подалите сигналите още са предмет на проверка от страна на прокуратурата. От това обстоятелство може да се направи извод, че нарушенията на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, заради които е образувано дисциплинарното производство срещу Л., още не са установени по безспорен и категоричен начин от страна компетентния за това държавен орган – СРП.

В тази връзка следва да се отбележи, че единствените свидетели, чрез показанията, на които може да се установят, евентуални нарушения на служебната дисциплина от страна на Л., свързани с нарушения на етичните превила, са именно двамата упоменати по-горе и евентуално майката на Д. – В. Х.. Безспорно е, че оспорващият знае как да установи контакт с тези лица и обстоятелството, дали той ще бъде на служба в системата на МВР или не, не би могло да се отрази евентуалните му контакти с тях по време на дисциплинарното производство.

За пълното следва да се отбележи, че издадената срещу Л. заповед за незабавна защита по реда на чл. 18 от ЗЗДН, не означава, че същият е упражнил някаква физическа или вербална заплаха спрямо бившата си съпруга. За издаването на такава заповед законът не предвижда провеждане на открито съдебно заседание и събиране на доказателства. Същата представлява междинен акт, в производството, в рамките на което, съдът би могъл да приложи някоя от предвидените в чл. 5 от ЗЗДН мерки или да отхвърли искането за налагане на такива мерки. Едва след влизане в сила на такова решение на съда би могло да се презюмира неправомерно поведение от страна на лицето, срещу което е насочено искането. В случая е безспорно, че такова решение липсва и действията на Л., свързани с твърдения за отравяне на заплахи с убийство към бившата му съпруга, към момента не са доказани.

В Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г., в частта, в която М. Л. е отстранен от заеманата от него длъжност, в действителност са изложени мотиви, подробно описани по-горе, защо са налице предпоставките по чл. 214, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗМВР. Съдът, съобразявайки изложеното намира тези мотиви за бланкетни и без съдържание на конкретни факти, при наличието, на които административният орган би могъл да упражни властническите си правомощия.

В свое решение № 3904 от 7.04.2026 г. по адм. д. № 543/2026 г., V отделение, ВАС посочва, че за приложението на чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР се изисква наличието на две кумулативни предпоставки – образувано дисциплинарно производство и възможност служебното положение на служителя да затрудни разкриването на обективната истина. При не всички случаи на дисциплинарно производство се налага отстраняване от длъжност, като възможността за това законодателят предоставя на административния орган при условията на оперативна самостоятелност и когато реално съществуващи факти обуславят възможност да се повлияе на

дисциплинарното производство.

Причините за временното отстраняване от длъжност не следва да са хипотетични или предполагаеми, а обективно съществуващи, основани на определени факти и обстоятелства, за да може съдът да извърши проверка относно законосъобразността на приложената ограничителна мярка. Мотивите на органа следва винаги да са такива, че от тях безспорно да се установява, защо е необходимо да се отстранява от длъжност служител.

Възможността за отстраняване от длъжност законодателят предоставил на административния орган при условията на оперативна самостоятелност тя може да бъде упражнена, когато реално съществуващи факти обуславят възможност да се повлияе на дисциплинарното производство.

Според настоящия съдебен, в разглеждания казус такива факти не са посочени в Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г. От друга страна, към момента няма данни, от които може да се направи извод за съпричастност на Л. към вменените му дисциплинарни нарушения, а още по-малко за направени от него опити за въздействие върху свидетели, неправомерно проникване в информационните масиви на МВР или опити да въздействие върху други служители. Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г., в оспорената част, съдържа бланкетни и хипотетични мотиви, а изводите на административния орган, освен теоретични разсъждения, не представляват никакво основание за приложение на цитираната правна норма и за отстраняване на М. Л. от заеманата от него длъжност.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че процесната заповед, в оспорената част е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради да бъде отменена.

С оглед изхода на спора на оспорвания се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. Л., чрез адвокат Ж. Д., с адрес за призоваване от [населено място], [улица] Заповед № 513з-7817/17.07.2026 г. на Директора на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, в частта, с която оспорваният е бил временно отстранен от длъжност поради образувано срещу него дисциплинарно производство, за срок от два месеца.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на вътрешните работи за заплати на М. В. Л., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента), представляваща платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.